

FORMY POMOCY DZIECIOM i MŁODZIEŻY

- Pomoc nauczyciela i pedagoga szkolnego - indywidualizacja wymagań.
- Zespół korekcyjno - kompensacyjny w szkole - terapia grupowa.
- Poradnia psychologiczno - pedagogiczna; Poradnia diagnostyczno - terapeutyczna Polskiego Towarzystwa Dysleksji (terapia indywidualna i grupowa dzieci i młodzieży poprzedzona badaniem diagnostycznym).
- Klasy terapeutyczne w szkołach masowych; podstawowe szkoły terapeutyczne, ogólnokształcące, Licea Programów Indywidualnych (program dydaktyczny poszerzony o zajęcia z terapii pedagogicznej).
- Oddziały całorocznego pobytu (edukacja i intensywny program pedagogiczny w warunkach internatu).
- Kolonie i śródroczne turnusy terapeutyczne (edukacja i terapia pedagogiczna połączona z rekreacją).
- Obozy językowe dla dzieci i młodzieży dyslektycznej (Gdańska Fundacja Językowa).

Sławni dyslektycy

*J. Ch. Andersen (bajkopisarz),
A. Rodin (rzeźbiarz),
P. Picasso (malarz),
T. Edison (wynalazca żarówki),
A. Christie (autorka popularnych kryminałów),
A. Einstein (twórca teorii względności),
W. Churchill (premier Wielkiej Brytanii),
Król Norwegii Olaf.*

GDZIE SZUKAĆ POMOCY?

Ważne jest, aby pracę z dzieckiem rozpocząć jak najwcześniej pod kierunkiem specjalisty.
Jeśli zauważymy u dziecka niepokojące objawy, najlepiej jest:

- ♦ *porozmawiać z nauczycielem,*
- ♦ *zasięgnąć porady pedagoga szkolnego,*
- ♦ *wykluczyć wady słuchu, wzroku, zaburzenia logopedyczne lub neurologiczne,*
- ♦ *spotkać się ze specjalistami w poradni psychologiczno - pedagogicznej,*
- ♦ *nawiązać kontakt z Polskim Towarzystwem Dysleksji.*

Polskie Towarzystwo Dysleksji

Zielonogórski Oddział PTD
Oddział Terenowy nr 17
Al. Wojska Polskiego 69
65-762 Zielona Góra
adres e-mail: alicjasztul@gmail.com

*„Nie ma dzieci - są ludzie,
ale o innej skali pojęć,
innych popędach,
innej grze uczuć.
Jakie są ich cechy,
potrzeby,
jakie kryją możliwości?... ”*
Janusz Korczak

Badania prowadzone w Polsce wskazują, że dysleksja rozwojowa występuje u około 15% populacji. Oznacza to, że w każdej klasie można spotkać kilku uczniów z tym problemem.

Liczba osób z dysleksją wzrasta, na co wpływ ma:

- ❖ zwiększenie się liczby dzieci pochodzących z zagrożonych ciąż i trudnych porodów,
- ❖ niekorzystne czynniki kulturowe, takie jak brak naturalnych okazji do ćwiczenia funkcji uczestniczących w czytaniu i pisaniu, np. dzieci mało rysują, manipulują, nie rozwijają się ruchowo podczas zabaw na podwórku,
- ❖ brak kontaktu z książką, którą wypiera telewizja, komputer (kultura obrazu, komunikacja obrazowa).

DYSLEKSJA i co z nią zrobić ?

Dziecko w wieku przedszkolnym charakteryzuje się szczególną aktywnością poznawczą, wzmożonym rozwojem ruchowym, emocjonalnym, intensywnym dojrzewaniem wielu funkcji percepcyjno - motorycznych, zaangażowanych w wyższe czynności psychiczne jakimi są pisanie czy czytanie.

Trudności w czytaniu i pisaniu ujawniają się dopiero w szkole, jednak istnieją u dzieci symptomy „ryzyka dysleksji”, które można zaobserwować w kolejnych etapach rozwoju:

*Nieprawidłowy przebieg ciąży i poród.

*Wiek niemowlęcy (0 - pierwszy rok życia):

- opóźniony lub nietypowy rozwój ruchowy, np. dziecko nie raczkuje lub raczkuje mało, gorzej utrzymuje równowagę w postawie siedzącej i stojącej,
- minimalne dysfunkcje neurologiczne, np. utrzymujące się pierwotne odruchy wrodzone, które powinny zniknąć do końca pierwszego roku życia.

*Wiek poniemowlęcy - wczesne dzieciństwo (2 - 3 lata):

- opóźniony rozwój ruchowy (trudności z utrzymaniem równowagi, automatyzacją chodu), dziecko później zaczyna chodzić i biegać,
- opóźniony rozwój motoryki rąk, np. dziecko jest mało zręczne manualnie, nieporadne w samoobsłudze (jedzenie łyżką, mycie rąk), w zabawach manipulacyjnych (budowanie z klocków),
- opóźnienie rozwoju grafomotorycznego, np. nie próbuje samo rysować, w wieku 2 lat nie naśladuje rysowania linii, w wieku 2 lat i 6 miesięcy nie potrafi naśladować kierunku

poziomego i pionowego linii, w wieku 3 lat nie potrafi narysować koła,

- opóźnienie rozwoju mowy (dziecko później wypowiada pierwsze słowa i zdania).

* Wiek przedszkolny (3 - 5 lat):

- opóźniony rozwój mowy,
- słabe umiejętności językowe, trudności z wypowiadaniem złożonych wyrazów, zapamiętywaniem nazw, budowaniem wypowiedzi,
- opóźniony rozwój ruchowy,
- mała sprawność ruchowa i koordynacja ruchów podczas czynności samoobsługowych, rysowania czy zabaw ruchowych.

* Klasa „0” (6 - 7 lat):

- wadliwa wymowa, błędy gramatyczne,
- trudności z różnicowaniem głosek podobnych (zaburzenia słuchu fonemowego) oraz wydzielaniem wyrazów, sylab i głosek, i ich syntetyzowaniem (zaburzenia analizy i syntezy głoskowej, i sylabowej),
- niechęć do rysowania, trudności z odtwarzaniem wzorów graficznych i szlaczków,
- niechęć do układanek,
- oburęczność, mylenie prawej i lewej ręki, trudności z używaniem określeń: prawo - lewo, nad - pod, itp.,
- trudności w nauce czytania.

* Wiek szkolny (powyżej 7 roku życia):

- trudności z zapamiętywaniem nazw, nazwisk (przekręcanie), szeregów nazw (dni tygodnia, miesiące), z zapamiętywaniem tabliczki mnożenia, błędne zapisywanie liczb wielocyfrowych,
- brzydkie pismo, niezdarny rysunek,
- trudności z opanowaniem poprawnej pisowni; błędy ortograficzne,
- mylenie liter podobnych pod względem kształtu (b - p - d - g, l - ł - t, m - n),
- mylenie liter odpowiadającym głoskom podobnym fonetycznie (d - t, z - s, w - f),
- opuszczanie, dodawanie, przestawianie liter,
- trudności ze zmiękczeniami.

RODZICU, PAMIĘTAJ !

☞ Kochaj, ale wymagaj!

☞ Okazuj dziecku swoje uczucia!

☞ Przekazuj dziecku pozytywne informacje o nim (pochodzące od ciebie i innych).

☞ Dostrzegaj wszystkie osiągnięcia dziecka, nawet bardzo drobne.

☞ Doceniaj nawet niedokończone dzieło dziecka.

☞ Zanim skrytykujesz, pozwól dziecku wyjaśnić.

☞ Zachowaj umiar w udzielaniu pomocy przy odrabianiu lekcji.

☞ Pozwól dziecku podejmować decyzje o dodatkowych zajęciach.

☞ Pozwól dziecku wybrać kierunek rozwoju i wspieraj je w tym.

☞ Pozwól dziecku poczuć jego sukces.

☞ Pokaż dziecku korzyści płynące z próby swoich sił w nowej dziedzinie i nie naciskaj, gdy nie ma ochoty na taką aktywność.

☞ Okaż dziecku swoją wiarę w jego sukces.

☞ Okazuj dziecku zaufanie.

☞ Naucz się rozmawiać z dzieckiem.

☞ Unikaj monologów.

☞ Naucz się słuchać dziecka.

☞ Rozmawiaj z dzieckiem wtedy, gdy panujesz nad swoimi emocjami.

☞ Nie obarczaj dziecka poczuciem winy.

☞ Szukaj pozytywów w każdej sytuacji.

☞ Okazuj zainteresowanie, zamiast kontrolować.

☞ Nie mów: „nigdy”, „wszystko” i „zawsze”.